

ANTROJI DALIS

MOKSLAS, MENAS, LITERATŪRA

Saturday supplement

1988 m. birželio mėn. 4 d. / June 4, 1988 Nr. 109(22)

KERTINĖ PARAŠTĖ

„Taip Dieve duok kožnam...“

„Sveiks, svieteli margi! šventės pavasario šventės; Sveiks ir tu, žmogau! sulaukęs vasarą miela; Sveiks kvietkelėmis pasidžiaugęs, sveiks prisiuostęs; Sveiks, Dieve duok! sulauk dar daug pavasario švenčių Irgi, sulaukęs jas, vis sveiks ir drūts pasilinksmin. Taip Dieve duok kožnam, kurs mūsų Lietuvą garbin Ir lietuviškai kalbėdams baudžiavą seka. Tam Dieve duok! sulaukt kasmet pavasarį sveiką, Ogi, pabaigus tą, po tam ir vasarą linksmą. Taip prieš Sekmines būrus i baudžia kviesdams Ir, kas reik atlikt, pamokindams sveikino Pričius.“

Iš Kristijono Donelaičio „Metų“.

Praėjusią savaitę pergyvenome Poezijos dienų ir Lietuvos Jaunimo teatro viešąsias Chicagoje. Poezijos dienų aprašymą, kaip ir porą savaitę anksčiau Los Angeles mieste įvykusios šiemetinės JAV LB Kultūros tarybos Premijų šventės, spausdiname šiame kultūrinio priedo numeryje, o Jaunimo teatro spektaklių recenzijas skaitytojams pateiksime ateinančią savaitę.

Lietuvos Jaunimo teatro viešąsias Houstone ir Chicagoje puikiai pasisekė. Texase teatras buvo Houston Alley teatro svečiai, o Chicagoje buvo Chicago Tarpautinio teatro festivalio dalis. Didžiosios Amerikos spaudos recenzentai labai teigiamai įvertino abu Jaunimo teatro statytus vaidinimus, „Dėdė Vanią“ ir „Pirosmą, Pirosmą...“ Jie entuziasmingai priėmė naują ir šviežią Čechovo pjesės apipavidalinimą. Režisierius Eimuntas Nekrošius pristatė „Dėdė Vanią“ juodosios komedijos rūboose. Čia yra vietos ir valstiečių tarnų chorui, kuris, trankios muzikos palydimas, kritiškais vaidinimo momentais šoka, pertvarko sceną, pozuoja foto aparatui. Vaidinimas „Pirosmą, Pirosmą...“ išradiniais atskleidžia žmogų tarp gyvenimo ir mirties, įsikibusį į savo kūrybą, žmogiškų ryšių nepaleidžiamą. Žiūrovui ilgai atmintyje liks vaizdas tuzino kėdžių eilės, kurias viena po kitos atima jau atėjusi

Mirties figūra. Lietuviškai nesuprantantys vaidinimų žiūrovai galėjo sekti dialogą ausiniais, klausydamiesi išėjusių aktorius Arūno Čiurberio tuo pat metu daromo vertimo į anglų kalbą. Tai atsakingas ir greitos orientacijos reikalaujantis darbas, nes vaidinimo metu vyksta subtilūs eigos pertvarkymai ir improvizacijos.

Chicago, kaip atleidams, susikrėdo gausybė svečių, kurie dalyvavo Jaunimo teatro spektakliuose — kone kiekvieną vakarą Royal-George teatro salėje buvo galima sutikti pažįstamus nuo Atlanto ir Pacifiko. Ir svečiai iš toli, ir Chicago lietuviai prisidėjo prie Tarpautinio teatro festivalio pasisekimo — rengėjai tikrai pajuto, kad jų kviesta grupė iš Lietuvos rado atgarsį ne tik pas kritikus, bet taip pat ir žiūrovų tarpe.

Jaunimo teatras susitiko su Chicago lietuvų visuomene du vakarus (gegužės 29 ir 30 dieną) Jaunimo centre. Nebūtų perdėta, žvelgiant atgal į 44 metus, tai vadinti istoriniu įvykiu. Tai buvo galima jausti nuo pat sekma-dienio vakaro pradžios, kada publika kartu su svečiais aktoriais sugiedojė Lietuvos himną. Aktoriaus lūpomis į susirinkusius visų pirma prabilo Kristijono Donelaičio Pričius, po pavasario švenčių kviesdamas visus į vasaros darbus. Strazdelis dainavo apie pras-

Penkioliktosios Poezijos dienos Chicagoje

JUOZAS PRUNSKIS

Jau penkioliktą kartą Chicago lietuviai galėjo pasidžiaugti turtinga tradicinių Poezijos dienų programa. Pirmąsias dvi pavasario poezijos šventes suruošė Terešė ir Jonas Bogutos, vienuolika tolimųjų organizavo poetas Kazys Bradūnas, o nuo pernai metų perėmė šių dienų rengimą Lietuvos rašytojų draugija, kuriai talkina Chicago Jaunimo centro moterų klubas. Šiomet į tą patrauklų renginį, įvykusį gegužės 27-28 dienomis Jaunimo centro žemutinėje salėje, tiek prisirinko klausytojų, kad ėmė trukti vietų.

Antro kaimo Poezijos dienos

Pirmojo vakaro programą pradėjo svečiai — Lilija Jasaitė ir Julius Lintakas, sklandžiai paskaitydami Bitės Vilimaitės novelę „Sparnai“. Jaunimo centro vedėja Salomėja Endrijonienė pasidžiaugė, kad jau penkioliktą kartą išlaikoma tradicija paskutinį gegužės savaitgalį suruošti Poezijos dienas. Lietuvių rašytojų draugijos pirmininkas Česlovas Grincevičius pasigėrėjo, kad yra gausiai susirinkusių čikagiečių ir yra atvykusių net iš toliau. Pasveikino iš Kanados atvykusį poetą dr. Henriką Nagį. Pažymėjo, kad pirmą dieną humoristinės lietuvių poezijos posmus perteiks Antras kaimas, o humoro, satyros mūsų poezijoje yra nuo pat Donelaičio. Antro kaimo aktorius pavadino elegantiškais. Susirinkusieji plojimais pagerbė poetą Kazį Bradūną, savo pastangomis įtvirtinusį Poezijos dienas Chicagoje.

Antras kaimas yra tapęs vie-

šnia Chicagoje pastoviai švytinčia lietuvių scenos meno grupe. Antrakaimiečiai laimingi, turėdami savo „prievažįda“ Algirdą Titų Antanaitį, kuris, jau pasitraukęs nuo kasdienės tarnybos, gali labiau atsidėti scenos menui. Jis yra mūsų naujųjų leidinių kritikas, apžvalgininkas, pažįsta mūsų tautos literatūrą ir sugebėjo sulyti, kas linksmausio, patraukliausio mūsų poezijoje, šiai programai.

Antrakaimiečiai pradėjo nuo Kazio Binkio. Čia buvo „Pareikimų pareiškimas“, „Teta Burbulienė“, ištraukos iš „Kriaučiaus Motiejiaus“ ir iš „Raulo keliauninko“.

Skaitymai vyko, posmus pasikeičiant vyriškiams ir moteriškams, pradžioje perteikiant kiekvieno humoristinio poeto kūrybos apibūdinimą. Toliau — kai kuriuos posmus vaidybiškai inscenizuojo, o buvo ir pantomiminių išraiškų, kūrybinius deklamuojant. Linksomosios poezijos posmai buvo perteikiami ne sausu skaitymu, o buvo deklamacija su įsijautimu, su vaidybiška išraiška.

Ėjo Teofilio Tilvyčio „Palangos čigonė“, „Legalizuotas apipilešimas“, „Dičiaus“ ištraukos. Jei Binkis buvo pavadintas mūsų modernios poezijos pradininku, tai buvo atkreiptas dėmesys į Tilvyčio ryšį su dabarties gyvenimu, su liaudies kūrybos ištakomis, nors jo satyra buvo daugiausia nukreipta į miestą. Pažymėtas ir jo septynerius metus redaguotas „Kuntaplis“.

Publikai malonus naujumas buvo supažindinimas su tėvynėje pavertę brolių humoristine, sa-

ros, kuriomis trukdoma mums vieniems su kitais bendrauti. O dar labiau — pajutome, kokie stiprūs tie minties, žodžio ir dainos, istorinės atminties ir tikėjimo į ateitį mūsų ryšiai vienu su kitais. Porą valandų buvo galima gyventi mintimi, kad veltui darbas švėtimis sienų statytojai ir sausų šakų pjovėjai. Jei mes tikėjome ir tebetikime, kad dvasia niekad nebuvome atskirti, tai neturėtume nustepti, kad galime dalintis tuo, ką mylime ir kas mus riša, be barjerų, veidų ir veidų.

Aišku, teatras nėra pats gyvenimas, o to gyvenimo suabstraktintas modelis, visuomeninė liturgija. Tačiau pačių teatro ceremonijų bendras, viešas pobūdis jas padaro labiau už širdies griebiančias, negu asmeniniai pergyvenimai, kurie retai kada ateina gyveni ir vienareikšmiai. Antra vertus, publikos narys turi tą, ką scenoje mato, interpretuoti iš savo paties perspektyvos, todėl ir teatras turi prasmės kodus, kurie skirtingais būdais atkasami. Žiūrovas atsineša ne tik patirtį, bet ir savo norus, kurie sąlygoja ir matomo spektaklio interpretaciją. Vakaro programos aiškumas tokiu būdu irgi priklauso nuo to, kokius troškimus žiūrovas į jį atsinešė.

Vakaro potekstėje išžiūrėtina mintis, kad nestinga visokių rimtų rūpestių, o tuo labiau baisių prisiminimų, tačiau ir jie atlieka ne skiriančią, bet jungiančią rolę. O ir apie dabartinius pergyvenimus galima kartu juokauti (ir tai ypač taikliai ir žaismingai daryta

Antro kaimo kolektyvo nariai — šiemetinių Poezijos dienų Chicagoje programos dalyviai: priekyje — Alida Vitaitė, Marytė Utz, Algirdas Titus Antanaitis, Lilija Jasaitė ir

Vida Gilvydienė, už jų — Julius Lintakas, Rimas Vėžys, Edvardas Tuskenis ir Juozas Kapacinskas. Nuotrauka Eugenijaus Butėno

tyrine poezija. Čia pirmiausia prabilo Prano Raščiaus posmai: „Sakmė apie beržą“, pasakėčios „Bė“, „Žuikis, kurmis ir žiurkė“ bei „Vakariniai apmąstymai“. Jo satyros melancholiškai grauždžios. Publika kvatojo, kai viena satyra buvo užbaigta žodžiais: „Vadovaut menka garbė, jeigu moki vien tik bė“.

Išėjimai taikliai praskambėjo ir žitkevičiškais posmelis: „Jaunimas — ateitis tautos, tik nežinau, ar tos“. Buvo iškeltas Leonardo Žitkevičiaus sklandus eilavimas, jo svarus įnašas pagrindžio spaudai. Toliau padeklamuoti jo posmai: „Kai eiliuoti aš imu“, „Daug

sakyt, mažai klausyt“, „Veikimas ir likimas“, „Ėmėjas — rėmėjas“, „Vaikai, kurių nesuvaiškai“.

Čikagiečiams buvo miela klausytis dar gerai atmenamo Aloyzo Barono linksnų posmų: „Siurblys ir šluota“, „Ant kalno mūrai“, „Pusė per pusę“, „Meilė ir ekologija“. Čia buvo svarių atsiliepimų ir dabarties gyvenimo iškrypimų.

Pagaliau — gausiai vietos skirėta Antanui Gustaičiui, pirma atkreipus dėmesį į tai, kaip jis populiarus, kaip jo knygos greitai išperkamos, kaip net trys jų premijuotos. Miela buvo klausytis, kai aktorai su įsijautimu, su vaidybiška išraiška, su reikiamu akcentu deklamuavo — skaitė: „Tik vieną naktį“, „Lietuviškojo romano moters laiskas“, „Lietuviškas trio“, „Pasiaukojimas“, „Odisejo grįžimas iš kongreso“, „Emigracinis seimas“.

Visa ta humoristinės poezijos slinktis buvo pajavinta muzikinių melodijų įtarpais, dainomis, kur buvo girdėti Dolskis, Vytautas Kernagis, Akademinių ansamblis „Lietuva“, Berlyno operos choras, Lietuvos aklių draugijos dūdų orkestras, ansamblis „Armonika“, „Trimitas“ ir kt. Tarpais eilėraščių pavadinimas buvo pasakomas mikrofonu iš užkulio. Viskas sklandžiai suplanuota ir tiksliai vykdoma.

Minėta, kad publikai įdomi naujovė buvo pavertę kūrėjų posmai iš okupuotos Lietuvos. Čia buvo duota Prano Raščiaus „Variacijos“, įterpta Leonardo Žitkevičiaus eilėraščių ir vėl kartoti Rimanto Klusos paradoksalios ir epigramos. Net septyni eilėraščiai pateko iš Algimanto Pabijūno kūrybos. Toliau pereita prie Horacijaus Dzapako slapyvardžio

prisidengusių: „Paskyrimas“, „Apie savitumus“, „Lyrinis nukrypimas“, „Apie veikėjus“. Smagu buvo klausytis tėvynėje kūrėjo Juozo Erlicko eilėraščių: „Punktai, skaitymai“, „Mėlynas eilėraščių“, „Mirtis prie jūros“, „Baladė apie žmogų su šakėmis“, „Rugėsėjo detalė“. Pagaliau su skambėjo ir Vlado Simkaus „Apraudojimas vaikystės“, „Ligonų lankymo diena“, „Turistinis motyvas“, „Paskutinė Pompejos diena“. Lietuvoje kurtos humoristikos eilutės tarpais buvo jaučiama ir gribstelijimų ir okupacines negeroves bei iškrypimus.

Patioje pabaigoje scenoje pasirodė Rimas Vėžys. Jo humoristinės poezijos posmai buvo trumpi ir taiklūs (neskaitant vieno lengvo pakrypimo į vulgarumą). Iš jo lūpų girdėti: „Iliuzija bei fantazijos“, „Moralinė dilema“, „Menas zoologijos sode“, „Margas pasaulis“, „Is kito galo“, taip pat ir kitų. Jo humoras savitas, klausytojams lengvai pagaunamas.

Visas tas poetinio humoro, satyros vakaras, su pertrauka, užsitęsęs trejetą valandų, bet klausytojai nepavogo, džiaugėsi nauju antrakaimiečių įnašu. Reikia pagirti Jaunimo centro moterų klubą už suruoštas skanėstų vaišes. O labiausiai tenka padėkoti Antro kaimo „prievažįdai“ Algirdui Titui Antanaitiui, svečiams Lilijai Jasaitėi ir Julijui Lintakai, reguliariems ir veteranams antrakaimiečiams, kurie buvo: Vida Gilvydienė, Marytė Utz, Alida Vitaitė, Juozas Kapacinskas, Edvardas Tuskenis, Rimas Vėžys. Du iš jų studentai, kiti — jau inžinieriai, verslo padalinii vėdejai, mokytojai ir pan.

(Nukelta į 2 psl.)

Šiame numeryje:

Lietuvos Jaunimo teatro viešąsias Chicagoje • Poezijos dienos • New Opera Company of Chicago spektakliai • Antano Gustaičio padėkos žodis Premijų šventėje • Stasio Liepo eilėraščiai • Premijų šventė Los Angeles • Lenkų filmai apie totalitarizmą • Nauji leidiniai • Chicago teatruose

Lietuvos Jaunimo teatro aktorius Vladas Bagdonas susitikime su Chicago lietuviais š.m. gegužės mėn. 29 d. Jaunimo centre. Nuotrauka Jono Kuprio

Poezijos dienos Chicagoje

(Atkelta iš 1 psl.)

Šviesas ir garsus tvarkė Jonas Kaunas. Poezijos dienų plakatus kūrė dailininkas Petras Aleksa.

Gaila, kad salėje nebuvo gerų mikrofonų ir gale sėdintiems buvo sunkiau klausytis, tačiau tas naujumas — humoro, satyros įvedimas ir Antro kaimo įrikiavimas tai atliko — buvo ypačiai patrauklus posūkis. Publika skirstėsi labai patenkinta. Pažymėtina, kad gana gausiai dalyvavo jaunų žmonių, o buvo ir besisusijusių iš Lietuvos.

Henrikas Nagys Poezijos dienos

Antroji Poezijos diena Chicagoje buvo skirta poeto Henriko Nagio iš Montrelio, Kanados, kūrybai. Tai pajėgus mūsų literatūros šūlas, švytintis ne vien poezijos posmais, bet stipriai besireiškiantis ir žurnalistikoje, kritikoje. Įdomu, kad net ir Lietuvoje naujai išleistoje enciklopedijoje nebuvo įmanoma jo palikti nepaminėto... Jo kūrybos lobiai gausūs, randamas jo knygos: *Lapričio naktys, Saulės laikrodžiai, Mėlynas sniegas, Broliai, balti atvarai, Prisišaukšinsiu sakalą*.

Pradėdamas vakarą, Rimas Vėžys suglaustai suminėjo Nagio reikšmą kūryboje, paskelbdamas, kad poetas jau yra parengęs septintą savo poezijos rinkinį. Keletas jo poezijos knygų premijomis vainikuotos, taigi turėjo iš ko pasirinkti programą šiam vakarui.

Henrikas Nagys savo pirmuoju skaitytu eilėraščiu išryškino savo *ars poetica*, savo kūrybos stilių. Skaitytą apie iškydusius brolius ir verkiandį seses prie vartų. Skelbė, kad Lietuva neišsivadėta ir neparduota. Pūgose, pavasario potvyniuose, Velykų varpuose Tave atradau... Sugrįšiu tėvynėn ne kaip sūnus palaidūnas, bet kaip šeimininkas... pasiimti to, kas priklauso... grįšiu į savo namus per aštrų gyvenimo gruodą. Kalbėjo apie sniegą, purą, kaip sesers plaukus, ir apie sužiedėjusią duoną, trupinamą kapo duobėn...

Jo skaitytoje poezijoje tiek gausu naujų įvaizdžių, įžvalgių minčių, tiek ryšio su tėvynės gamta, tiek naujumu stebinančių palyginimų. Kalbėjo apie akis, žydrasnes už vandenį, už vyną. Jo poezija žavi skambančiomis aliteracijomis. Prisipažino, kad siekia poezijos, kuri žerėtų, kaip ryto rasa.

Viename eilėraštyje sakė: Mano broliui Dievas kalbėjo griauštinio balsu. Tu meldeisi su pirmisiais krikščionimis, kai žvėrys draskė jų kūnus. Tai vis kalbėjo apie „mano broli“, kuris skaitė „Aukso altorių“ ir katekizmo posmus. Mano brolio ieškojo

Siemetinėse Poezijos dienose Rimas Vėžys ir Henrikas Nagys. Nuotrauka Jono Kuprio

motina sukilėlių kartuvėse, apie mano broli atnešta žinia iš kraujuojančio Budapešto. Mano brolis dainavo dainas trubadūro laikais, mano brolis kopė į kalną paliesti laimės žiburio. Tai buvo ypačiai ryškus aptarimas žmogaus, kurį poetas vadino savo broliu, kaip tai reiškėsi amžių tekmeje.

Publika sekė taip iškalbinga poeto skaitymą didžiausio susikaupimo tyloje. Čia buvo tiek meilės savo tautai, tiek socialinių žvilgsnių. Skaitytą iš ciklo „Karo dienoraštis“. Čia buvo pergyvenimų iš kilaikių dienų Berlyne, kur griuvėsiai rėkė žmogaus balsu, kur žėrėjo karių durklai, kur dailios sužiedėjusia duona ir susukto tabako dūmu su kitais.

Skaitytą iš „Laiskų“ ciklo. Apie Hong Kongo saldžių ryžių degtinę, apie žydintį mėnulį, žerintį ir apvalų. „Mano sesuo“ pamiršo, kad gali juoktis... Buvo aptarimas ir Afrikos žemių, kur garuoja šilti ežerai mėnulio pieno šviesoje. Poetiškai aptarė Los Angeles, kur ant karšto asfalto šoka basi angelai, kur albatrosų tėvynė. Vėl skardeno apie nuostabią žemę, kur paukščius Dievas priėmė iš nebūties.

Pakelęs akis, poetas pasidžiaugė, kad gera auditorija, kad įtemptai klausosi. Skaitytą apie šiaurėje miegančius savo artuosius, kur yra mirtis ir gyvybė, kur gyvena vėjai ir angelai. Šiaurė — mano tikrieji namai, motina ir sesuo. Tai poeto Lietuva.

Atsilepdamas į vieno komunisto priekaištą, kodėl jis sukūrė Budapešto baladę, atsakė, todėl kad aš čia ir galiu tokį eilėraščių kurti. „Budapešto baladėje“

cituoja Vengrijos himno pradžią, daug epizodų iš tragiško vengrų sukilimo. Visų vengrų priesaika Dievo vardu — niekad nebebūti vergais. Ten sukilėliai krauju rašė — Mirtis pavergė jais! Dieve, išgelbėk mūsų Vengriją!

Su įsijautimu, gilia išraiška skaitydamas savo nuostabią mintį ir forma turtingus eilėraščius, poetas tikrai pasirodė visame savo pajėgume. Pridėdamas įvadus apie eilėraščių gimimą ir įvaizdžių prasmę, jis savo kūryboje parodė tokią jėgą, kokios nepatirtume, sklaidydami jo knygų lapus. Jis švytėjo ir kūrybos turtingumu, ir jos perteikimo išpūdingumu. Budapešto poema buvo taip prasminga, kad kai kurie klausytojai kalbėjo, jog reikėtų ją aukso raidėmis išrašyti.

Pertraukus metu dalyviai turėjo progos pasigerėti Jaunimo centro moterų klubo gausiai paruoštomis vaisėmis. O daugelis būriavosi apie Kazio Rožansko iš „Draugo“ atgabentų knygų stalą.

Antrą vakaro dalį poetas Henrikas Nagys pradėjo Rainer Maria Rilke's poezija, kurią pats išvertė, o leidinį iliustravo dailininkas Telesforas Valius. Dabar ši knyga — *Sakmė apie korneto Kristupo Rilke's meilę ir mirtį* — išleista. Kūrinys yra išverstas į 50 kalbų, parašytas poeto jaunystėje. Jame yra svajonė, trapus gyvenimas. Daugelis Pirmojo pasaulinio karo vyrų net jį nešiojosi su savimi fronte. Henrikas Nagys perskaitė ištrauką originalia vokietiška kalba, parodydamas jos skambumą. Toliau skaitė savo vertimą, kurio sklandumu teko

džiaugtis. Skaitytą epizodus apie vėliavą, apie motiną.

Toliau vėl skaitė savo eilėraščius, pabrėždamas: „Niekad neparduok savęs“, „Būkime vienišų viltimi“, kurie nieko neima, o viską atiduoda. Skaitytą apie Prisikėlusįjį, vaizduodamas metą, kada kalbėsime žemės kalba, atgimusiais žodžiais išgelbėtos mūsų kalbos. Pavasario eilėraštyje tarė apie neprišaukintą sakalą. Skelbė, kad nieko amžino nėra šiame gyvenime. Atsiveikindamas su juo, negalėsi pasiimti nei svajonių, nei atsiminimų, net nė vieno grumsto. „Nežinomios lygtys“, „Atsiveikini mas“ — vis liūdnyn ejo poeto skaitomų eilėraščių nuotaikos, kai paskutinį kartą ranka liečia ranką... „Godoje“ kalbėjo apie vandenį atsispindinčius visos giminės veidus. Likimą apibūdino kaip Visagalio kirčiais plakamą žmogų.

Kai kurie eilėraščiai buvo atsilepimas į kokią nors pasaulinio garso knygą, kaip tas, nusakantis veikėjos vienišą dainelę. „Vakaruose“ — liūdnai kalbėjo apie pasilikimą akinančiuose pusnyuose. Skaitytą apie kraują ir tylą, kaip per Pakylėjimą. Sakė: „Mes esame žvėrys, šventraštis nesuminėti“, o „Uždangoje“ kalbėjo apie Dievo ryškų ir angelų trimituojamą paskutinio išsipildymo spektaklį. „Be Tavo valios nekranta nė plaukas, be Tavo valios nesutirpsta nė smėlio gridelis“. Šaltas negyvo metalo riksmas ir po to — tylą.

Pabaigoje poetas perėjo prie savo kantatos teksto, sukurto Lietuvos krikščionybės 600 metų sukakčiai. Sakė, kad jis norėjo rašyti visiems, o ne kokią rafinuotą kūrinių. Jaunas kompozitorius Aleksandras Stankevičius, kuris rašo modernią muziką, pirmą kartą drauge su poetu perskaitė kantatą, greit suprato, ko iš jo norima. Jautriai poetas skaitė kantatos žodžius apie kryžių ir rūpintojėlių Lietuvą.

Toliau iš magnetofono juostelės pademonstravo tos kantatos medonitų pradžią ir pabaigą. Skambėjo lygiai, šventa rimtimi, visiems priimtina, sakykume, klasiška religinė muzika. Įrekuoduota, kai kantata buvo atliekama Šv. Kazimiero lietuvių parapijos bažnyčioje, Montrealyje. Poetas pasidžiaugė, kad atliekant bažnyčioje skambėjo gerai.

Stato broliai giedodami kryžius, koplyčias ir per Lietuvą eina giedodami... Dega kruvinai raudona Lietuva... Tik paguodžia motinos malda... Tavo vaikai dar negrįžo iš visų kraštų. Apraudokime kartu Sibire nukankintus, palaidotus be karsto... Viešpatie, tegu jiems šviečia tėvynės žvaigždė...

Kantata baigiasi Kristaus ir Lietuvos prisikėlimu. Jos vardas „Kryžių ir Rūpintojėlių Lietuva“. Skaityti kantatos žodžiai ir pagrota jos muzika parodė didelę jos jėgą, nešančią religinį įkvėpimą. Visas šis vakaras išryškino Henriko Nagio kūrybinę jėgą. Stebino formų naujumas ir minties šakotos turtingumas. Poetas baigė vakarą savo eilėraščiu apie šiaurę: Tai mano namai... smelis juos užpustė...

Pabaigoje Salomėja Endrijonienė pasigėrė, kad Poezijos dienos praėjo kaip gražus sapnas. Dėkojo lietuvių rašytojų draugijai, jos pirmininkui Česlovui Grincevičiui, valdybos nariui Rimui Vežiui, Antram kaimui, ypač Algirdui Titui Antanaičiui, dėkojo Henriku Nagiui, kuris vienas atliko antrojo vakaro programą.

Dalyviai skirstėsi, džiaugdamiesi kūrybos žodžio atgaiva. Buvo matyti net atvykusių iš toli, kaip Ingrida Bublienė iš Clevelando, Rūta Kleva Vidžiūnienė iš Los Angeles, Vladas Būtenas iš Washingtono, dr. Vytautas Majauskas iš Floridos. Nemažai atsilankė iš tų, kurie buvo atvykę pamatyti Vilniaus Jaunimo teatro spektaklį Chicagoje. Siemet Poezijos dienos dar labiau išryškėjo, kaip labai reikalingos.

Barzdos, Pirčiupis, marionetės ir robotai

Eksperimentai Dariaus Lapinsko scenoje

MYKOLAS DRUNGA

Darius Lapinskas gyvai reiškiasi ne tik „mažąjo kaimo“, bet ir „didžiojo miesto“ muzikiniame gyvenime. 1982 metais Chicagoje įsteigė kolektyvą „The New Opera Company“ ir ligi šiol eina jo meninio vadovo pareigas. Kolektyvas stato šiuolaikinius kūrinius; jo spektakliai dažnai pastebimi didžiųjų laikraščių recenzentų ir todėl įrašo į platesnę kultūrinių įvykių istoriją.

Siemet New Opera Company scenon išvedė net keturis naujus veikalus. Vieno jų, Lapinsko muzikinio teatro pjesės „Ives of Danbury“, sudariusios atskirą spektaklį, neteko matyti. Kitas spektaklis, apie kurį čia ir bus kalbama, susidėjo iš trijų vienaveiksmių, būtent Lapinsko „Ein Theaterstück“, Robert Lombardo „The Sorrows of a Supersoul“ ir Eric Stokes „We're Not Robots, You Know“.

Vakaras prasidėjo gerai. Keturi sielvartiniai moterų balsai, išdėstyti keturiuose salės kraštuose, širdį veriančiu stereofoniniu efektu rauda Pirčiupyje nužudytųjų aukų. Tuo Lapinsko teatrinis gabalas iš karto užgauna šurprios tragedijos gaidą. Deja, jis jos neišlaiko. Kai po kelių epizodų (Pirčiupio motina tapo jauna mergina, atsiranda vaidokliškas vokiečių karininkėlis, iš juostos atsklinda vyskupo Reinio balsas) staiga scenoje išdygsta „bolševikinis komisar“ jaunos barzdos moters su viena nuosava ir viena tabaluojančia geležine koka pavidalu, — tragedija pavirsta farsu. Juk vis dėlto mergina, kleganti skardžiai jaunatvišku balsu, bet apaugusi vešlia barzda — ne tragedijos, o farsu įsikūnijimas. Toliau — barzdotoji vienakojė moteris nužudo arkivyskupą, įsimašo dar ir senas žydas (taip pat barzdotas), paskui jauna mergina, virtusi Pirčiupio motina, su viename barzdyla sušoka gailų tango, šokio metu ją nužudo ir pagaliau, šaukdamasi ir neprisiskaudama mirusiųjų, vėl sugrįžta į motinos pavidalą...

Poetas pasidžiaugė, kad atliekant bažnyčioje skambėjo gerai. Stato broliai giedodami kryžius, koplyčias ir per Lietuvą eina giedodami... Dega kruvinai raudona Lietuva... Tik paguodžia motinos malda... Tavo vaikai dar negrįžo iš visų kraštų. Apraudokime kartu Sibire nukankintus, palaidotus be karsto... Viešpatie, tegu jiems šviečia tėvynės žvaigždė...

Kantata baigiasi Kristaus ir Lietuvos prisikėlimu. Jos vardas „Kryžių ir Rūpintojėlių Lietuva“. Skaityti kantatos žodžiai ir pagrota jos muzika parodė didelę jos jėgą, nešančią religinį įkvėpimą. Visas šis vakaras išryškino Henriko Nagio kūrybinę jėgą. Stebino formų naujumas ir minties šakotos turtingumas. Poetas baigė vakarą savo eilėraščiu apie šiaurę: Tai mano namai... smelis juos užpustė...

Pabaigoje Salomėja Endrijonienė pasigėrė, kad Poezijos dienos praėjo kaip gražus sapnas. Dėkojo lietuvių rašytojų draugijai, jos pirmininkui Česlovui Grincevičiui, valdybos nariui Rimui Vežiui, Antram kaimui, ypač Algirdui Titui Antanaičiui, dėkojo Henriku Nagiui, kuris vienas atliko antrojo vakaro programą.

Dalyviai skirstėsi, džiaugdamiesi kūrybos žodžio atgaiva. Buvo matyti net atvykusių iš toli, kaip Ingrida Bublienė iš Clevelando, Rūta Kleva Vidžiūnienė iš Los Angeles, Vladas Būtenas iš Washingtono, dr. Vytautas Majauskas iš Floridos. Nemažai atsilankė iš tų, kurie buvo atvykę pamatyti Vilniaus Jaunimo teatro spektaklį Chicagoje. Siemet Poezijos dienos dar labiau išryškėjo, kaip labai reikalingos.

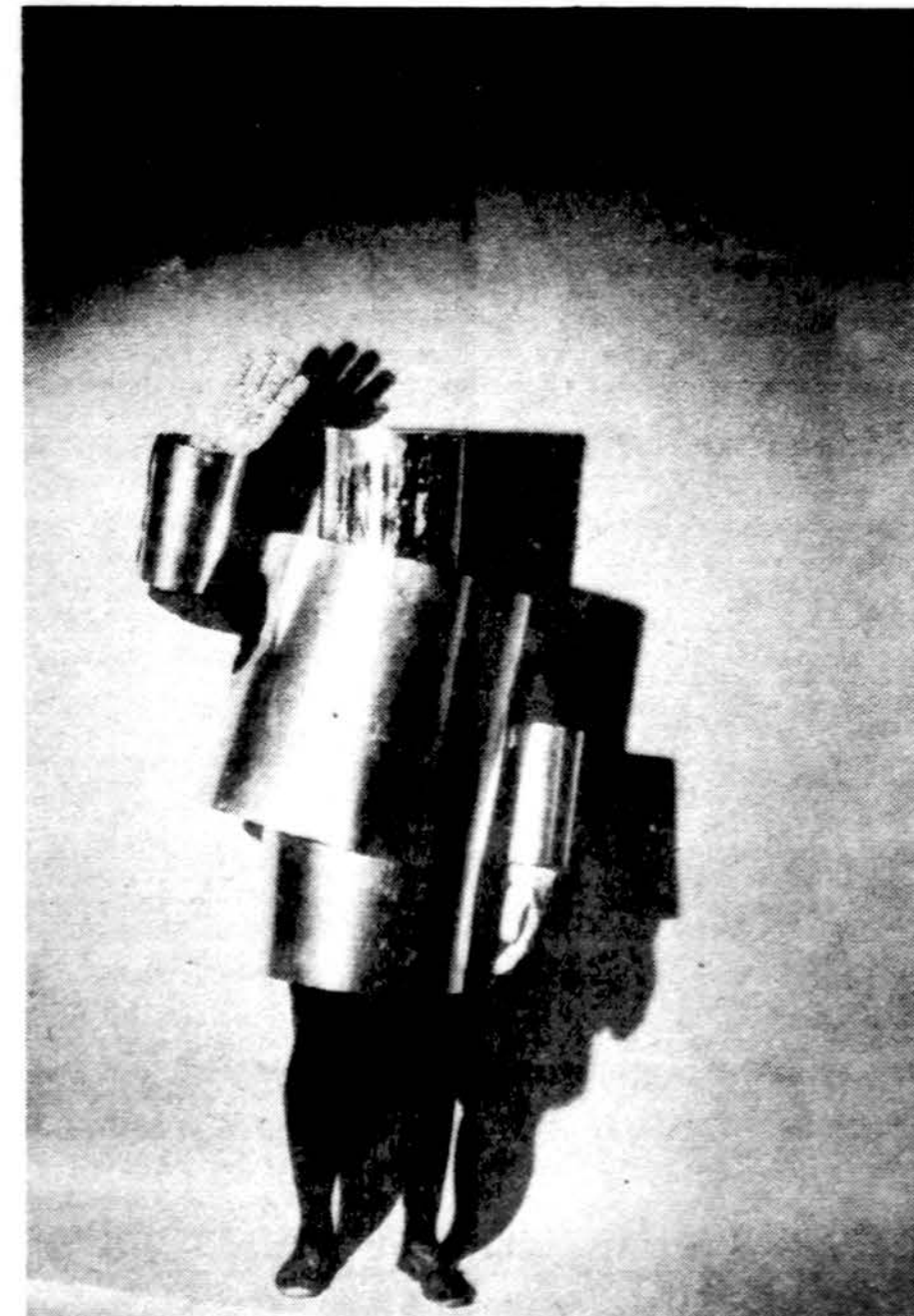
Solistė Laima Rastenytė

Kiekvieną atvejų, „Ein Theaterstück“ — stipriausias spektaklio kūrinys. Muzika kraupi ir įtaigi, nors stilistiškai ir nebe avangardas, tačiau skambanti anaipol nepavargusiai ir neeklišiai. Dėl dramaturgijos būtų galima gerokai pasiginčyti (ne paisant to, kad į libretą įtrauktos ir Kazio Bradūno poezijos eilutės). Techninis atlikimas (gegužės 21 d. spektaklyje) gana sklandus (bet ar nepažiūpota librete numatyto arkivyskupo Reinio pamokslas pradžia?). O šiaip jau visai produkcijai stigo tam tikros platumos, tam tikros epinės erdvės, kurioje šis sveikų muzikinių pagrindų kūrinys galėtų alsuoti. Nežinia, ar dėl to kaltas teksto ribotumas, ar režisūra, ar tokiai operai gal ir per intymios Ganzo salės maža scena.

Šitokiais klausimais vargintis negundė kiti du vakaro kūriniai. Lombardo opera — kupina idėjų, turtingos muzikos, tačiau visiškai neefektinga teatrinio atžvilgiu. Būtų daug geriau, jei ateity šis kūrinys būtų „nuoperintas“ ir atliekamas koncertine forma, atsisakant jam pagal niekiną libretą prikeršto sceninio veiksmo. Stokes'o opera, priešingai, sceninis veiksmas tik ir išgelbėjo, nes jos muzika, atsišliejusi kažkur į Kurt Weill, greitai pabodo, ir tik teatrinis elementas, sprendžiantis idomias gražiai kostiumuotų marionetų-robotų sąveikos problemas, išlaikė žiūrovo dėmesį. Bet ir tai visas dalykas buvo per daug ištęstas, pabaiga neaiški (programoje pažymėta, jog marionetės atsikrato robotų, tačiau žiūrovui atrodė, kad ne robotai, o marionetės uždaromos dėžės ir išnešamos), ir manipuliavimas gausia scenine butaforija (dėžėmis ir lentomis) nevikrus.

Kaip jau įprasta, visos produkcijos didžiausią dalį suėmė į savo vieno rankas pats Darius Lapinskas. Jis ne tik savąja opera sukomponavo (teko matyti partitūrą — kruopščiai atliktas darbas), bet ir visoms trimis suprojektavo scenovaidį, visose trijose kontroliavo apšvietimą, visas tris surežisavo ir visoms trimis dirigavo. Be abejo, fiziniu darbu prisidėjo ir dekoracijos attempiant ir sukalant. Nedidelis orkestras skambėjo itin gerai, preciziškai, solistų balsai akustiškai palankioje salėje buvo stiprūs ir žavūs (ypač išraiškingojo baritono Edward Raymond, bet ir moterų Laimos Rastenytės, Janice Pantazelos ir visų pirma Connie Dykstra), o iš nedainuojančių aktorių išsiskyrė Laima Šulaitytė-Day — plataus diapazono artistė, iš dvilicio, vienokio komisar Lapinsko operoje beveik neatpažįstamai persikeitusi į liūdną marionetinį šūnytį Stokes'o operoje. Laimai Rastenytei, nešusiai didelį solistinį-aktorinį krovinį, daug padėjo (bet kai kur ir kliudė) jos veido saldumas ir laikysenos minkštumas.

Taigi, susumuojant, visame kame buvo daugiau plusų negu minusų, ir dėl to gaila, kad bent į gegužės 21 dienos spektaklį atsilankė tiek maža žmonių.

Robotas Wiener Eric Stokes operoje „We're Not Robots, You Know“, pastatytoje New Opera Company of Chicago šių metų gegužės mėnesį.

Nuotrauka Laimos Rastenytės

Siemetinėse Poezijos dienose: literatūros kritikas Vitas Areska iš Lietuvos, poetai Julija Švabaite-Gylienė, Rimas Vėžys, Henrikas Nagys, LRD pirmininkas Česlovas

Grincevičius ir ilgametis Poezijos dienų organizatorius poetas Kazys Bradūnas.

Nuotrauka Jono Kuprio

JAV LB Kultūros tarybos Premijų šventė Los Angeles

R. K. VIDŽIŪNIENĖ

Jau nutilo plojimai ir išvažinėjo svečiai. Lauktoji diena jau praityje, o atsiminimai ir gausių svečių gražūs žodžiai dar maloniai tebeskamba atmintyje. Ir ne vien todėl, kad šventė šį kartą vyko Angelių mieste, bet kad turėjome net ir nuosavą laureatą, kurio vainiką dar ilgai vakare laisvėms vynu.

Tačiau grįžkim prie paties įvykio. Rūpestingai dirbo šventę globojančios visos trys grupės — tai Los Angeles LB apylinkė, Santa Monica apylinkė ir Vakarų apygarda, visur susijungusios į darbingus komitetus. Net ir mūsų nejaukioji salė lyg pasitempė, išpuošta tautinių raštų juostomis ir išdykusiai bėginančiomis šviesomis.

Svečių buvo daug, ir iš toliau, ir iš čia pat. Dinamiškoji JAV LB Kultūros tarybos pirmininkė Ingrida Bublėnė, Krašto valdybos pirmininkas Vytautas Volertas atidarė šventę, o savo kalboje pažėrė keletą taiklių minčių apie „džiaugsmą ir skausmą kartu“ dėl retėjančios išeivijos, o ir retėjančių plaukų, — bet tik ne linksomos minties autoriaus laureato Antano Gustaičio...

Humoras, — sakė Volertas, — yra trapi ir greitai perždynti gėlė, bet tik ne Antano Gustaičio...

Antano Gustaičio, šių metų Literatūros premijos laureato, kalba buvo tokią, kaip ir laukėm. Iš tiesų būtume nusiminę, jei ji būtų buvusi kitokia. Sakė ačiū už satyrinio žodžio pagerbimą, kurį jam suteikė ištikimybė juokdario kepurei. Perbėgo per karo ir tremties laikų baimės dienas, bet dabar daugiau bijas pašto dėžutės, kurioje randa piktų žodžių pilnus laiškus už savo knygos išleidimą pavergtose tėvynėje. Dėkojo ir dailininkui Pranui Lapei už šmaikščias jo eilių iliustracijas.

Dailės premija, kaip žinome, teko Adai Korsakaitei-Sutkuvienėi, kuri kaip tik šiuo metu buvo kelionėje namo po apsilankymą Lietuvoje ir todėl pati premijos įteikimas nesuspėjo atvykti. Premiją priėmė ir laureatės laišką paskaitė dailininkė Danguolė Kuolienė.

Po Lietuvių Fondo igaliotinio Čingos žodžio apie fondo palūkanų skyrimą kultūros reikalams, šių metų Muzikos premija, skirtą Žilėvičiaus-Kreivėno muzikologijos archyviui, priėmė jo darbuotoja Loretą Venclouskienę, prasmingai, trumpai padėkodama už įvertinimą — kad žmogaus dvasios veikla neužgestų, kad neaptumtų mirštančios išeivijos palikimas, o gyvo medžio vaisius.

Susirinkusiems losangeliečiams, aišku, arčiausia prie šir-

dies buvo Teatro premijos įteikimas režisieriui Petriui Maželiui už nenuilstamą darbą nuo jaunų dienų iki dabarties išeivio sąlygų teatro scenoje. Lietuviškasis teatras tebūnie pagerbtas! — sakė Petras Maželis, — ir vaidybos mylėtojai, kad nenuleidžia sparnų, kad nepabūgo ir nepavargę!

Sėkė Radijo premijos įteikimas Romui Keziui už Krikščionybės sukakties iškilmų Romoje programą. Laureatas džiaugėsi, kad radijo darbas tampa vis daugiau įvertinamas, kad visuomenė pradeda suprasti jo reikšmę.

Pagalau atėjo eilė ir dar taip neseniai įsteigtos Žurnalistikos premijos įteikimui — didžiulę Draugo dienraščio vyriausio redaktoriaus našta tiek metų išnešusiam kun. Pranui Garšvai. Šio pažymėjimo įteikime laureatui atstovavo Lietuvių žurnalistų sąjungos pirmininkė Rūta Kleva Vidžiūnienė, perskaitydama jautrų redaktoriaus Garšvos laišką — padėką, trumpai perbėgant tokio darbo atsakomybę ir šias pareigas einančio nesibaigiantį rūpestį išlikti aktualiui čia laisvėje prisiglaudusiai tautos daliai bei atstovauti pavergtųjų balsui svečiuose kraštuose.

Negalintiems šventėje dalyvauti — Adai Sutkuvienėi ir kun. Pranui Garšvai — gėlės buvo pasiųstos ekspreisu į jų namus, o puikią tautinę juostą ir premijos sidabro graviūrą medžio raizinyje priėmė dalyvaujantys laureatai arba jų atstovai.

Pasipylė sveikinimai: Tautinės Sąjungos vardu savo narį Petrą Maželį sveikino V. Šeštukas, Dramos sambūrio vardu jo režisierius Maželį apdovanojo laurų vainiku aktorė Viltis Jatulienė, Dailių menų klubo vardu laureatus sveikino architektas Rimas Mulokas, raštu gauti sveikinimai iš vyskupo Pauliaus Baltakio, Stasio Santvaro, Vytauto Kamanto, Midos Lenkauskienės, Česlovo Grincevičiaus. Buvo apgailėtas faktas, kad nebuvo leista ta proga įteikti jaunai žurnalistei Gilei Radvenytei skirtą Daužvardžio vardo premiją.

Visiems dėkojo JAV LB Krašto valdybos pirmininkas Vytautas Volertas, oficialią dalį baigė Ingrida Bublėnė su šūkiu: Tegyvuoja lietuviškoji kultūra!

Meninėje dalyje visus žavėjo čia pirmą kartą matoma aktorė, nuostabi pantomimikė Rasa Kazlas, pasigėrėtinai įscenizavusi Maironio Čičinską. Sekė išsiziųė ir sukelėme jai tikras ovacijas. Po to vėl skaitė savo kūrybą Antanas Gustaitis ir pabaigai pasirodė puikia forma mūsų mėgiamas Vyrų kvartetas.

Gerai pavykusi Aštuntoji JAV LB Kultūros tarybos Premijų šventė buvo baigta, besidalijant išpuoštais prie vaišių stalų. Džiaugiamės, kad šį kartą buvo pasirinkta mūsų padangė!

Premijų šventėje sėdintis Petras Maželis (virsūje, kairėje) ir Loretą Venclouskienę (dešinėje). Kun. Prano Garšvos vardu, ir Ingrida Bublėnė (dešinėje) Romas Kezys, priėmęs „Laisvės žiburio“ radijų paskirtą Radijo premiją.

Premijų šventėje sėdintis Rūta Kleva Vidžiūnienė (virsūje, kairėje) ir priėmusi Žurnalistikos premiją kun. Prano Garšvos vardu, ir Ingrida Bublėnė (dešinėje) Romas Kezys, priėmęs „Laisvės žiburio“ radijų paskirtą Radijo premiją.

Nuotraukos M. Gedgaudo

Lenkų filmai gvildena totalitarizmą

Kovo mėnesį New Yorke įvyko net du lenkų filmo festivaliai. Daugelis šių filmų buvo ilgą laiką uždrausti ir tik retas jų iki šiol pasirodė Lietuvoje. Jų pagrindinė tema yra įvairios totalitarizmo apraiškos.

Filmas „Didžiosios lenktynės“ buvo užbaigtas dar „Solidarumo“ laikais, bet Jaruzelskiui paskelbus apsausties būvį, buvo padėtas ant lentynos ir tik pernai leistas rodyti. Jame matome, kaip biurokratai organizuoja „taikos lenktynes“. Jas prižiūri būdingas partinis karjeristas, kuris tikrina visus plakatus su jų lenktynės laimės — „darbo lenktynės“ atstovais ir partietis be jokios dėmės. „Mūsų organizacija kaip motina“, suikia jis.

Biurokratų planus sužlugdo du begikai: Stefanis ir Radekas. Stefanis uolus komjaunolis, rimčiausia išraiška kartojantis tokius perlius, kaip: „Kolūkiai užtikrina gerovę“. Jis negali suprasti, kodėl jo nekaltas tėvas

buvo pasodintas už groty kaip „imperializmo agentas“. Ištikimės, kad partija netyčia suklydo, jis pasiryžta laimėti „didžiasias lenktynes“ ir tada, apvainikuotas laurais, įteikti prezidentui savo malonės prašymą.

Radekas, smulkus vagištis, įsijungia į lenktynes, norėdamas pasipelninti, bet galiausiai nutaria padėti Stefanui. Jis nepaiso jokių taisyklių, apgaudinėja kitus bėgikus ir biurokratus, kurių scenarijus galiausiai išsivysa. Lenktynės lydi griausmingos dainos ir šūkių: „Studijuokit bolševizmą! ir parodykit kelią dvejojantiems!“ Išsekusiems bėgikams krentant pakelėje, televizijos komentatorius deklamuoja apie atletinio „jaunimo avangardą“, kuris įkvepia „darbo žmonių mases“.

Pionieriai skanduoja: „Stalin, Stalin! Stalin!“ Tos lietuviams intymiai pažįstamos santvarkos absurdiškumą scenarijaus autorius Feliks Falk ir režisierius Jerzy Domaradzki atvaizduoja be pašalinių komentarų, leidami komunizmui kalbėti už save patį.

Amerikiečių recenzentams ypač į akis krito programuotas piliečių „spontaniškumas“, kurį jie palygino su panašiais masiniais ritualais Mussolinio Italijoje ar dabartinėje Nikaragvoje. Gal todėl, kai „Didžiosios lenktynės“ buvo nesenai parodytos Maskvoje įvykusiame filmo festivalyje, jos susilaukė audringų plojimų. Maskvos žiūrovai „buvo tebere“ toje teritorijoje, kovo 12 d. komentavo dienraščio *The New York Times* kritikas Walter Goodman.

Robertas Glinis parašė ir surežisavo savo filmą „Sekmadienio pokštai“ jau Jaruzelskio laikais, 1983 metais, bet jį tik pernai buvo leista rodyti. Filme totalitarizmas vaizduojamas vaisių akimis. Ekranu sekmadienis 1953-aisiais metais. Partiečiai skuba į gedulingas ceremonijas, kiti žmonės slapčiomis eina į bažnyčią, o vaikai perima apgrūvusio pastato kiemą. Jie improvizuoja žaidimus: „Medaliais apdovanotieji duoda įsakymus“.

„Vokiečiai ir žydai“, „Belaisvių sušaudymas“. Laipiodami pastoliais aukštyn ir žemyn, žygiuodami aplink griuvėsius, jie pamėgdžioja savo vyresniuosius. Jų kiemas, kaip ir „Didžiųjų lenkynių“ šūrmulys, yra pokarinės Lenkijos mikrokosmas.

Savo trumpame filme „Kūrentojų Hermano byla“ Leszek Wosiewicz nuveda mus į kitą totalitarinį pasaulį. Jis mus supažindina su senu, visų pamirštu vokiečiu Hermanu, kuris kadais labai domėjosi medžiais, malkomis, kuru, ir atsitiktinai tapo Adolfo Hitlerio pastato kūrentoju. „Jis išstulino savo specialybę, šildydamas Hitlerį“, komentuoja filmo pasakotojas. Ekranu degančios malkos, degantys pastatai ir galiausiai degantys žmonės. Tai dokumentinis ir drauge poetinis komentaras apie „blogio banalumą“.

Sie ir kiti nauji lenkų filmai rodo, kad Lenkijoje labai sušvelnėjo cenzūra. Nors lenkų filmo menininkai daugiausia vaizduoja praeitį, jie įtaigauja, kad esminiai santvarkos bruožai nepasikeitė ir šiandien.

žiūr.

Chicagos teatruose

Kompozitoriaus Cohen dainų miuziklas

Chicagos, o ypač Marquette Parko lietuviams patartina nuvykti į Drury Lane (2500 West 95th Street, Evergreen Park, IL 60642) teatrą, kur dabar statomas miuziklas „Georgie Boy“. Tai sumanias iš garsaus amerikiečių kompozitoriaus George M. Cohen gausių ir populiarių dainų sudarytas miuziklas, drauge kiek pavaizduojantis ir to kompozitoriaus gyvenimą, bet daugiausia čia jo sukurtų dainų tekstai ir skambios melodijos. Tas kompozitorius gyveno 1878-1942 m., buvo drauge dramaturgas ir aktorius. Ypač sudomino savo kūryba Pirmojo pasaulinio karo metu, kai sukomponavo dainą „Over There“, už kurią JAV kongresas paskyrė jam specialų žymenį. Sukūręs šimtus dainų, iš jo dainų sudarytas šis pastatymas yra labai patriotiškas, smagus ir skambus, švarus, patrauklus.

Stebina ir aktoriai. Beveik visi jauni, sugeba ne vien skambiai dainuoti, bet ir gerai vaidinti, šokti baletą ir vadinamą „tap dance“, net pasireiškia akrobatikos suoliais. Darren Matthias yra dalyvavęs ir filmuose, Iris Lieberman laimėjusi Jefferson žymenį, Annette Thurman dalyvavusi filmų sudaryme Japonijoje. Daug patrauklaus įvairumo įneša režisierius Dominic Missimi, kuris yra Northwestern universiteto teatro skyriaus profesorius. Muzikinius reikalus, orkestrą tvarko latvių pabėgėlių šeimos narys Ed Kalnins.

Juoz. Pr.

PATIKSLINIMAS DĖL KULTŪROS KONGRESO LITERATŪROS VAKARO

Informaciniame lankstinuke apie būsimąjį Kultūros kongresą Toronte išspausdinta ir pakartota spaudoje, kad aš esąs literatūros vakaro sudarytojas. Informacija netiksli. Kongreso paruošiamojo stadijoje buvau paprašytas sugestijų, bet už visą literatūros vakaro ruošą ir programą yra atsakinga tam tikslui Toronte sudarytoji speciali komisija, kuriai vadovauja KLB Kultūros komisijos pirmininkė Rasa Lukoševičiūtė-Kurienė.

Henrikas Nagys

ATITAIŠYMAI

Draugo kultūrinio priedo 1988 m. gegužės mėn. 14 d. „Kertinėje parašė“, antroje skiltyje, paskutinėje pastraipoje minimas žurnalistas turėjo būti Vytautas Katilius, ne Vytautas Kubilius.

Kultūrinio priedo 1988 m. gegužės mėn. 28 d. laidoje Alinos Staknienės straipsnyje minimas žurnalo rusų kalba pavadinime buvo sukeisti žodžiai. Turėjo būti: *Litva literaturnaja*. Už klaidą autorės atsiprašome.

Premijų šventėje dainuoja Los Angeles Vyrų kvartetas: R. Dabys, A. Polikaitis, B. Seliukas ir E. Jarašūnas, akompanuojant R. Apeikytei.

Aktorė, pantomimikė Rasa Allan Kazlas atlieka Maironio „Čičinską“ Premijų šventės programoje.

Dalis svečių Premijų šventėje: Rūta Kulikauskienė, prel. Jonas Kučingis, komp. Bronius Budriūnas ir O. Rastikytė.

Nuotraukos M. Gedgaudo